

# کِتَابِ صِفَنِیَا نَبِی

## پیشگفتار

نامِ دَ شُرُوعِ امزی کِتَابِ صِفَنِیَا نَبِی

غَضَبِ خُداوندِ رِه دَ ضِدِ مَرْدُمِ یَهُودَا و

مِلَّتِهای چارطرفِ ازوا اِعلانِ مُونِه و

مُوگیه که اونا بخاطرِ بُتِ پَرستی و

شِرارتِ خُو قضاوتِ مُوشه. امزی خاطر از

مَرْدُمِ دَعَوَتِ مُونِه که خودون رِه فروتن

کده توبه کُنه و از فرصتِ اِستِفاده کده

پس سُون خُداوند بیه تا شاید از قضاوتی

که دَ بِلَه ازوا اَمَدَنی یَه نِجَات پَیدا کنه. دَ  
اَخرِ کِتَاب بِلَدَه مَرْدُم یِگ پَیغام اُمید-بَخش  
مِیدیه و مُوگیه که خُداوند قَوْم خُورَه جم  
کده پاک مُونه و اُونَا رَه دُوباره سِرِ پای  
مُوکنه. امچنان اِعلان مُونه که یِگ آیندِه  
پُر از صُلح-و-صفا و پُر از خوشحالی دَ  
اِنْتِظارِ کسای اَسْتَه که دَ خُداوند وفادار  
مُومنه.

## طبقه-بندی موضوعها

اَمَدونِ قِضاوَتِ دَ بِلَه یَهُودا (۱:۲)

روزِ بزرگِ خُداوند (۱۴:۱)

قِضَاوَاتِ دَ بِلِه يَهُودَا (۱:۲)

قِضَاوَاتِ دَ بِلِه فَلَاسْطِينِ (۴:۲)

قِضَاوَاتِ دَ بِلِه مَوَّابِ وَ عَمُونِ (۸:۲)

قِضَاوَاتِ دَ بِلِه كُوشِ (۱۲:۲)

قِضَاوَاتِ دَ بِلِه أَشُورِ (۱۳:۲)

آيندِه اورشليم (۱:۳)

۱) کلامِ خُداوندِ دَ روزای

پادشاهی یوشیا باچه آمون پادشاهِ یهُودَا،

دَ صِفْنِیا باچه کُوشِ، نوسِه گِذَلِیا، کوسِه

أَمْرِيَا بَاچِه حَزْقِيَا نَازِلِ شُد.

## أَمْدُونِ قِضَاوَتِ دَ بِلِه يَهُودَا

② خُداوند مُوگِيه: ”ما تمامِ چِيزا ره

از رُوي زمي كامِلاً از بَيْنِ

مُوبرُم.

③ ما اِنسان و حَيوان ره از بَيْنِ

مُوبرُم؛

ما مُرغكوي هَوا و

ماهيای دریا ره از بَيْنِ

## مُوبِرْم

و هر چیزی ره که باعِثِ لَحْشِیدو  
مُوشه قد شَرِیرو قتی .

آرے ، ما بَشْر ره از رُوی  
زمی نابُود مُونم . ”

ای ره خُداوند مُوگیه .

” ما دِست خُوره دَ خِلافِ یهُودا ” (۴)

و دَ خِلافِ تمامِ

باشنده‌های اورشَلیم

دِراز مُونم ؛

و ما تمامِ باقی‌مانده‌های بُتِ بَعْل و  
نام‌های کتّه‌کلونای بُت‌خانه و  
پیشوایو ره

امزی جای گُم-و-گُل  
مُوکُنم؛

امچنان کسای ره که دَ بِلِه بام‌ها

⑤

لَشکِرِ آسَمو ره سَجده  
مُونه،

کسای ره که ام خُداوند ره سَجده  
کده دَ نامِ شیِ قَسَمِ مُوخوره

و ام دَ بْتِ مِلْکُومِ قَسْمِ  
مُخُورَه،

⑥ کسای ره که از پیروی خُداوند  
رُوی گشتنده

و خُداوند ره طلب نَمُونه و  
ازو مشوره نَمِگیره.

⑦ دَ حُضُورِ خُداوند-خُدا چُپ بشید،

چُون روزِ خُداوند نزدیک  
آسته!

اینه، خُداوند یگ قُربانی آماده

کده

و مهمونای خُوره تقدیس  
کده.

① دَ روزِ قُربانی خُداوند،

ما کُته گلونا، باچه‌های  
پادشاه

و تمامِ کسای ره که از  
راه-و-رَسَمِ بیگنه‌گو  
پیروی کده رقمِ ازوا  
کالا مُپوشه جزا

مِیدِیْمُ.

⑨ دَ امزُو روز ما تمامِ کسای ره که  
از بِلَه لَخکِ درگه قِرْت مِیزَنه،

کسای ره که خانِه خُدایون  
خُوره

قد ظُلم و حیلَه-و-مَکر پُر  
مُوکنه جَزَا مِیدِیْمُ.

⑩ خُداوند مُوگیه:

”دَ امزُو روز یگ فریاد از درگه  
ماهی شَنِیده مُوشه،

یگ ناله از حصّه دوّم شار

و آوازِ بلندِ سقوط از  
تپه‌ها.

باشنده‌های منطقه بازار ناله ۱۱  
مُونه،

چراکه پگِ سوداگرا از  
بین رفته

و تمامِ کسای که قد نُقره  
خرید-و-فروش مُوکنه  
نابُود شده.

دَ امزُو زمان ما اورشَلیم ره قد ⑫

چراغها تلاشی مُونُم

و مردُمی ره که گوره خُو

ره کته کده ششته

و دَ دِل خُو مُوگیه، 'خداوند نه

نیکی میرسنه و نه بدی،'

جَزَا میدیُم.

مال-و-دَوْلَتِ ازوا غارت موشه ⑬

و خانه‌های ازوا بیرو.

اگرچه اونا خانه‌ها آباد مونه،

لیکن دزوا جای-د-جای

نموشه؛

اگرچه اونا تاک‌های انگور

میشندنه،

لیکن از شرابِ ازوا وچی

نمونه.

## روزِ بزرگِ خداوند

روزِ بزرگِ خداوند نزدیک آسته، ۱۳۶

نزدیک آسته و غدر عَجَله

دَره؛

آوازِ روزِ خُداوند تلخ آسته

و مَرِدِ جنگی دَ امزُو روز

دَ آوازِ بلند فریاد

مُونه.

①۵ امُو روزِ روزِ غَضَبِ آسته،

روزِ سختی و پریشانی،

روزِ تباهی و خرابی،

روزِ تَرِیکِ و سیاهی،

روزِ آوَرها و تَرِیکِ تیره،

روزِ شِیپُور و غوغای جنگ ①⑥

دَ ضِدِ شارای دیوالدار

و دَ ضِدِ بُرجهای بلند.

ما دَ بِلِه مردُم دَ اندازِه سختی ①⑦

میرُم

که اونا رقمِ آدمای کور

راه بگرده،

چراکه اونا دَ ضِدِ خُداوند  
گناه کده.

پس خُونِ ازوا رِقْمِ خاک ریختنده  
مُوشه

و جَسَدای ازوا رِقْمِ  
سرگین موفته.

دَ رُوِ غَضَبِ خُداوند ①۸

نه نُقره ازوا مِیْتنه اونا ره  
نجات بَدیه

و نه طِلّای ازوا؛

آتَشِ غَيْرَتِ اَزُو

تمامِ زمی ره قُورت مُونه،

چُون اُو دَ بِلِه تمامِ باشنده‌های زمی

تباھی ترسناک میره.

قضاوتِ دَ بِلِه یهودا

۲ ① ای مِلَّتِ بے شَرَم،

جَم شُدِه یگجای شُنید،

پیش ازی که حُکمِ مَجازاتِ بییه ②

و دَ امزُو روز شُمو رِقْمِ  
کاهِ دَمِ باد بُرده شُنید؛

پیش ازی که شِدَّتِ قارِ خُداوند

دَ بِلِه شُمو بییه؛

پیش ازی که روزِ غَضَبِ خُداوند

دَ بِلِه شُمو بییه.

خُداوند ره طلب کنید، آی پگِ

آدمای فروتنِ زمی

که احکامِ ازو ره دَ جای

میرید؛

عدالت ره طلب کنید و دَ طلبِ

فروتن شدو بشید؛

دَ امزی رقم شاید بتنید

که دَ روزِ غَضَبِ خُداوند دَ

پناه ازو تاشه شنید.

**قضاوت دَ بِلِه فَلَسطین**

اینه، غَزِه ایله مُوشه <sup>(۴)</sup>

و أَشقلون یگ بیرنه

مُوشه؛

مردُمِ اَشْدودِ دَ وختِ چاشتِ از  
شارِ خُو هَيِ مُوشه

و عِقرونِ ريشه‌کنِ مُوشه.

وای دَ حالِ از شُمو مِلَّتِ کَریتی‌ها (۵)

که باشنده‌هایِ بَغْلِ دریا  
اَسْتید!

اَی کِنعان، اَی سرزمینِ فَلَسطینیا

کلامِ خُداوندِ دَ ضِدِ شُمو

آسته؛

و ما شُموره دَ اندازِه تباہ مُونُم

که هیچ باشنده دَز شُمو

باقی نَمنه.

بغلای دریا علفچرها و جای

⑥

چوپونو موشه

و قوتونِ گوسپندو.

بغلِ دریا مُلکیتِ باقی مَنده‌های

⑦

خانوارِ یهودا موشه

که گله‌های ازوا دَ اُونجی

میچره

و اونا دَ وختِ شاو

دَ خانه‌های اَشِقِلونِ خاو

مونه.

چون خُداوند، خُدای ازوا دَ فِکِرِ

ازوا آسته

و خوشبختی ازوا ره پس

میره.

# قضاوت دَبَلِه مَوآب و عمون

⑧ " ما طعنه مَوآب

و دَو-و-دشنامِ عمونیا ره  
شَنِیدم

که اونا چطور قوم مَره طعنه دَد

و بخاطرِ گِرِفْتون سرحدای  
ازوا اِفْتخار کد.

⑨ امزی خاطر خُداوندِ لشکرها،

خُدایِ اِسْرَائیلِ مُوگیه:

”موآب رِقْمِ سَدُومِ مُوشِه

و عَمونِ رِقْمِ عَمورِه،

جای خاها و چُقُورِهای نَمَک

و یگ بیرِنه اَبَدی.

باقِیْمِنْدِه قَومِ مِه اُونَا رِه غَارَت

مُونِه

و نِجَاتِ یافْتِه‌های مِلَّت

مِه اُونَا رِه تَصْرُفِ

مُوکُنِه.”

۱۰ ای بخاطرِ کِبَر-و-غُرُورِ ازوا دَ بِلِه  
ازوا میبیه،

چراکه اونا قومِ خُداوندِ  
لشکرها ره رِیشخند  
زَد

و دَ بِلِه ازوا خود ره کُته  
کُته کد.

۱۱ خُداوند ترس ره دَ بِلِه ازوا قرار  
میدیه،

چراکه او تمامِ خُدایونِ

ز می ره دَ هیچ برابر  
مونه

و پگِ مِلَّت‌ها که دَ ساحِلای دریا  
آسته

هر کُدم شی از جای خُو  
اُو ره سَجده مُوکنه.

## قضاوت دَ بِلِه کُوش

⑫ ”آی مردُمِ کُوش،

شُمو ام قد شمشیر مه

کُشته مُوشید. ”

## قضاوت د بِلِه آشور

⑬ خُداوند دِست خُوره دَ خِلافِ

شمال دِراز مُونه

و آشور ره تَباه مُوکنه؛

اُو نینوا ره یگ بیرنه جور مُونه،

یگ زمینِ خُشکِ رقمِ

بیابو.

⑭ گله‌ها و تمامِ جانورای رقمِ رقم

دَ مینکلِ نینوا خاو مُونه؛

قو طو و بوم

شاو ره دَ بِلِه

سرستونی های شی تیر

مُونه؛

آوازِ بلندِ ازوا از کلکینا مییه،

خرابی دانِ درگه های شی

ره مُپوشنه

و چیوهای سَر و شی لُچ

مُوشه.

ای امُو شارِ مغرور آسته ۱۵

که مردُم شی دَ اَمْنِیتِ زِندگی  
مُوکد؛

اُو قد خود خُو مُوگفت:

”تنها ما اَسْتُم و دِیگه هیچ  
کس نییه.“

ای چطور بیرو شُده

و جای خاو حیوانای وَحشی  
شُده!

هر کسی که از پالوی شی تیر شُنه

ریشخند مونه و دست خوره

تکان میدیه.

## آینده اورشلیم

۳ ① وای د حال شارِ

سرکش، نجس

و ظلم کننده!

② او هیچ گپ ره نمیشنوه

و اصلاح شدو ره قبول

نَمُونَه.

أَوْ دَ خُداوند تَوَكَّل نَمُوکُنَه

و دَ خُداى خُو نَزْدِیک

نَمُوشَه.

کُتَه کَلونای ازو دَ مَنَه شى مِثْلِ

③

شیرای غُران اَسْتَه؛

قاضى های شى مِثْلِ

گُرگای شاو

که تا صُبح هیچ چیز ره

باقى نَمیلَه.

④ انبیای شی مردُمای بے پروا و  
خیانتکار آستہ؛

پیشوایون شی چیزای  
مُقَدَّس ره بے حُرْمَت  
مُونه

و شریعت ره تی پای  
مُوکُنه.

⑤ خُداوند دَ مَنِه شی عادِل آستہ

و بَدی نَمیرِ سَنه.

أو هر صُبْح قضاوت خُو ره بَرَمَلا

مُونَه

و غَفَلَت نَمُونَه؛

ليكن آدمِ بے انصاف شرم  
ره نَمُوفامه.

”ما مِلَّتْهَا ره نابُودِ كديم“ ⑥

و بُرْجْهَای ازوا خراب  
شُدَه؛

ما كوچه‌های ازوا ره بيرو كديم

تا هيچ كس ازوا تير

نَشْنَه؛

شارای ازوا تَباه شُدِه

و بِدُونِ مُرْدُم و بِدُونِ  
باشنده‌ها مَنده.

⑦ ما دَ شارِ گُفْتُم:

تُو حتماً از مه مِیترسی

و اِصْلَاحِ شُدو ره قَبُولِ  
مُونی!

اوخته جای بُود-و-باشِ

مردم تو تباہ نموشه

و تمام چیزای ره که د بِلَه

تو اوردنی استم،

نمیرم.

لیکن اونا قد تمام قدرت

اعمال خور ره دیگه ام

فاسد کد.

پس آلی خداوند مَوَگِیَه:



”مُنْتَظِرِ اَزْمَه بَشِید“

تا روزی که ما باله شده د  
خِلافِ شُمُو شاهِدی  
مِیدِیم!

چُونِ ما فیصله کدیم که مِلَّتْها ره  
جَمِ کُنْم

و مَمَلکَتْها ره یگجای  
کُنْم

تا غَضَبِ خُو و تمامِ شِدَّتِ قارِ خُو  
ره

د بِلَه ازوا بِرِیزَنْم،

چُون دَ آتِشِ غَیْرَتِ مَه

تَمَامِ زَمیِ دَرِ مِیْگِیْرَه.

اَوخْتَه مَآ زِیَوْنِ قَوْمِهَا رَه تَبْدِیْلِ ⑨

کَدَه دَزَوَا زِیَوْنِ پَاکِ مِیْدِیْمِ

تَا پِگِ اَزَوَا نَامِ خُداوَنْدِ رَه

بِگِیْرَه

وَ دَ یِگِ دِلِ اُو رَه خِدمْتِ

کُنَه.

اَز اُو طَرْفِ دَرِیَاچَه‌هَایِ کُوشِ ⑩

پَرَسْتِشْ كُنْدِه‌هَای مَه،  
یعنی مَرْدُمِ تِیتِ پَرَك  
شُدِه مَه

بَلْدِه مَه هَدِیَه مِیرِه.

①۱ دَ امزُو رُوز، اَی اُورُشَلِیم، تُو  
بِخَاطِرِ تَمَامِ اَعْمَالِ خُو

کِه دَ ضِدِ مَه گُناهِ کَدِے،  
شَرْمِنْدِه نَمُوشِی،

چُون تَا اُو زَمَانِ کَسَای رِه کِه  
مَسْتِ کِبِر-و-غُرُورِ اَسْتِه

از مینکل تُو دُور مُونم

و تُو دِیگه دَ کوهِ مُقدَّس

مه مغرُور نمُوشی .

⑫ ما دَ مینکل تُو

یگ قومِ عاجزِ و مُسکین

ره باقی میلم

و اونا دَ نامِ خُداوند تَوکل

مُونه .

⑬ باقی مندِه اسرائیل شرارتِ نمُونه

و دروغ نَمُوگِیَه

و نَه ام دَ دان‌های ازوا زِیونِ چَلباز  
پیدا مُوشه،

چُون اونا مُوخوره و خاو  
مُونه

و هیچ کس اونا ره  
نمِیترسنه.

آی دُخترِ صَهیون، بَیتِ بَخان؛ ۱۳

آی اِسرائیل، چِیغِ بَزَن!

آی دُخترِ اورُشَلیم،

قد تمامِ دِلِ خُو خوشی و  
خوشحالی کُو!

خُداوند قضاوتِ ره از بله تُو دُور  
کده

و دُشمنای تُو ره پس تاو  
دده.

خُداوند، پادشاهِ اِسرائیل دَ مینکل  
تُو آسته

و تُو دیگه از بلا-و-

مُصِيبَتِ تَرَسْ

نَمُوخُورِي .

دَ امزُو رُوز دَ اورُشَلِيمِ كُفْتَه ①⑥

مُوشَه :

”أَي صَهِيُون ، تَرَسْ

نَخُور ؛

نَيْلِ كِه دِستاي تُو سُسْت

شُنَه .

خُداوند ، خُداي تُو دَ مِينَكَل تُو ①⑦

أَسْتَه ،

مُبَارِزِ قُدْرَتْمَنْدِ كِه نِجَاتِ

مِیدیه؛

أُو بَخَاطِرِ تُو خُوشِی كَلُو مُونَه

و تُو رِه دَ وَسِیْلَه مُحَبَّتِ

خُو آرَامِشِ مِیدیه؛

أُو بَخَاطِرِ تُو قَدْ سَرُودَهَا

خُوشِی مُو كُنَه.

①۸ آی صَهِیُون، كَسَای كِه دَز تُو

تَعْلُقِ دَرَه

و بَخَاطِرِ بَر كُزَارِ نَكْدُونِ

عیدها غمگی آسته

ما اونا ره جَم مُونم

تا ای شرمندگی د بِلِه

ازوا بارِ گِرنِگ نَبشه.

د امزُو زمان ما قد تمامِ کسای ۱۹

که د بِلِه تُو ظلم کده

حِسَاب-و-کِتَاب مُونم؛

ما لَنگا ره نِجات مِیدیُم

و هَی شُدِه‌ها ره جَم

مُوكُنْم.

ما شَرْمِ ازوا ره دَ تمامِ زمی دَ  
عِزَت-و-احترامِ تَبْدیلِ مُونْم

و اونا ره صاحبِ نام-و-  
نِشانِ مُوكُنْم.

دَ امزُو زمانِ ما شُمو ره پس (۲۰)

میرْم؛

و غِیْتیکه شُمو ره جَمِ مُونْم

ما شُمو ره دَ مینکلِ تمامِ قوم‌های

زمی

صاحبِ نام-و-نشان و عزت-و-  
احترامِ مُونم،

دُرست و ختیکه ما خوشبختی‌های شُمو  
ره

دَ پیشِ نظرِ شُمو پس می‌رم.

ای ره خُداوند مُوگيه.